ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

ANT. KUŽEL:

STŘEHJME OKOVY...

Poslední hodina rychle se blíží, rozhodně rychleji než se Vám zdá...
tak se k nám přes moře ozývá z chýží, kdež, jakou odpověď dobrý Čech dá!
Dvanáctá odbíjí pomalým tempem, pracujte, spěchejte, nepromeškejte čas!
Čechie úzkostně volá k svým dětem, zbavena dědictví, svobody krás.
Z okovy na těle v posledním dechu, zmatale pohlíží na Východ k nám:
"Střehej ty okovy, upřímný Čechu! Pouta, jež ukovali ďáblové sám!"...

Slyšíte volání matky své Čechie! Slyšíte bolestný nářek a sten?
Zdali Vám srdce již prudčeji nebije? Věrte, že nastal nám poslední den!
Slyšíte chrastění rezavých okovů? Slyšíte svištění katových knut?
Hrdce Vám zabije prudčeji pozorná. Tyť! Vaši polije náchový stud.
Zachraňte Čechii, ranami poctou, zachraňte, pokud se zachrániti dá...
Střehejte okovy, potupu staletou, ať prapor svobody v Čechii vlá!

Řeknete: "Slabí jsme a je nás málo." Dosti nás a dosti síly máme!
"O mužem podnikavost, by za úspěch stálo!" Všechno! Prach prece skály láme.
Dost je nás, jen všichni k dílu — ne kteří práci, ale činy!
Ukažme přece jednou světu svoji sílu — jak sluší na staré vlasti syny.
Pojďme jen všichni, podejme si ruce, pak věrte v úspěch práce jistý
Střháme okovy české svobody a žití národní bude pro vždy čistý!

Odbíjí půlnoc za hlasu zvuku, což rychle ku předu — neběžme dech,
s posledním tužení vrah nás se brání — dotaž kdo může a kdo jsi Čech!
Rakouská chátra v poslední křeči rdousí a kouše jak vzteklý pes,
berlínský despota po míru touží, — hltá nám "nadlidím" hrdlo se klec'
A přesto ještě planá jeho pýcha, zvítězil právo, pro něž si jdem,
střehejte okovy, kdo ještě dýchá, sprostěte potupy Slovanskou zem.

Tisíciletá prokletá, hnusná pouta, z věcných jeť z cizáků importu pouhý,
z žalářů tisíce vlastencův strádá — to je ten moderní rakouský duch.
Statisíce života v obět jí padlo, nápadným stavením do prázdných síní,
statisíc vězňů ve předpeklí zvadlo, zářivým střídáním do pekel sedí.
Milion Čechů dnes chradne; víte, co milion zfanatisovaných znamená?
Střehejme okovy, ať trýzeň padne! Ti, nebož tak nevědí, srdce jsou kamenná.

Austrie po celý splétá hic na sebe, všeho jim do krve nás český rod.
Zločinu páchané volají do nebe, vzývá bezpečí Austrie plod.
Krajané za mořem v zarytém mlčení, v "známé vzdorují, svírají pěst!
Prohlížíce čekají na dobré znamení, aby se vyvalil zkázonosný mrak!
Austrie jo vždy, hic jen se spletá — obratlíme karabáč na jejo hřbet!
Střehejme okovy, ať pouta klekla, ať dnové zaplatí každý náš krok!

Jsem náš statečný, nelíbím nás, přátelé, kdo může, jenž svou hlavu!
Jen zchrám, duchaplné! Vezmo to více! Boj proti tyranům sladší jak med.
Veliký boj bez krve, bez boj to jest — z toho tyranům vzchá se zle.
Zvítězit musíme, zněl to ze 6, přece na svědomí když v námi plé!
Jsem jak statečný rodina naše! Mi nesmí zůstávat ve volno pláč.
Střehejme okovy, sílou je zář! Slyšíte dvanácté tajemný zvuk?

Přijdou či nepřijdou magnáti bohatí? Co má pro národní klopot mezi dámi!
Mazaně se zbytečně pro desátý rozkaz — dárek upustí možná dlaň.
Magnáti bohatí! Čas vás už přísť! Hýbejte hlouběji do plných kas!
Přijďte s tacíčkami, je svět to slyší, pozdě si jak chcete, jen přijďte s ním!
Čas je málo, víte to každý, pozdě se k boku k svobodě Čechů.
Střehněme okovy, střehněme na zvl. — na Vás se lid budem dokat s hlav dech.

Ať už již čekáme na tuto chvíli — stačí již všecko těžké to zlo!
Ať již jsme bestií pro kratochvíli, nesmí tak dále být, svrhněme to zlo!
Všem místo na slunci, všem nést tepla, všem práva, svobody hřejivý svit!
Chceme si pro svět s bratrským i ještě! Korunu okradlou popřáno se vrátí!
Pozdraví hodina odbíjí zvolna, ztratky se daleko — vyjekl blesk!
Střehněme okovy, Čechie volná přísedě zla a svorný bez vady lesk.

* * *

PŘÍSPĚVKY PRO VÁLKOU POSTIŽENÉ KRAJANY.

Celkem odevzdáno Č. N. S.	$117.25
Mimo oznámeno	10.20
Př. John Erenkovi, Claire City, So. Dak.	.50
Př. Františka Hendrychová, Gracevile, Mont. ..	.50
Jos. a Anna Jarešovy, Witten, So. Dak.	1.00
Odevzdáno ve schůzi, dne 2. února Č. N. S.	$ 12.20

* * *

VŠUDE SAMÝ BOJ!

Jako že staré vlasti, tak též i zde, v této naší nové vlasti, vede se jen samý boj.

V Evropě bojují proti sobě národy a zde bojujeme proti bojujícím, proti nativismu a rozpínavosti Němců a proti rozpínavosti ve svých vlastních obchodních zájmech a vůbec všude se jeví zápas odpor, samý boj! Čím dál, tím více se stávají poměry naše komplikovanější a zmatenější, a tudíž máme všem nezbývá nic jiného, nežli bojovati, nadále a existenci svou a to tak dlouho, až se poměry zase zlepší, anebo třeba zimají?

A nám Čechům připadá velký úkol v boje tomto. A proto jest záhodno napnouti veškeré síly, tak abychom z boje tohoto vyšli, neli vítězi, tož alespoň čestně abychom nemuseli někdy se před světem zpovídati ze své vlečnosti a litovati, že jsme propásli vhodnou dobu ku vymanění se z drápů, kteréž nás byly po staletí své ruky.

I na nás matkách českých ale v této zemi je, abychom přičinily každé ruku k činu, dle své mohly. Tam ve staré vlasti matky obětovaly své muže a syny a naší svojí povinností jest, obětovati a třeba nějaký ten haléř pro spásu českého národa. Což jest to a porovnání s obětmi, jichž přinášejí matky ve staré vlasti. Bojují-li muži tam, toť jest naší povinností jim býti v boji napomocny. Zvítězili v boji, bude to i naše chlouba! A padnou-li, toť bude alespoň naše svědomí čisté, že jsme konali, co bylo v naší moci a jak se na zdárné syny a dcery Čechie patří a sluší.

* * *

LAKOMSTVÍ A MARNOTRATNOST

Co jest horším zlem — lakomství nebo marnotratnost? Myslím, že není jedno lepší druhého.

Pramen obého byl snad dobrým. Lakomství, spořivost, marnotratnost, štědrost a u obojího jest nejvzácnější i konec podobný. Marnotratník i lakomec umírá na slámě. Není této fráze jen, nýbrž bohužel příliš často smutnou pravdou. A život — předcházející tento konec? Starosti má jeden, starosti má druhý, tento pomýšlí jeho jmění nikdy nevystačuje, jelikož dříve nebo později prostředky k životu marnivému dojdou, mnohdy protože nikdy nemá dosti, ale vždy vrásčité obavy, nedůvěru a strach před ztrátou nastřádaného.

Kdesi učinil velmi trefné přirovnání. Pravil: "Lakomec hromadí peníze a statky bezúčelně a marnotratník má neužitečný požitek ze svého." Lakomec může ale nechce, marnotratník by rád ale nemůže, dělá si přátely již horší jsou protivníků. Onoho mají touha stále přijíti dále, toho to štěstí, že už je tak daleko.

Není tomu tak? K jakému cíli směřuje hrabivost? Zanechat svému, totiž svým dědicům co možná nejvíce? Ó ne! To by bylo ještě cílem, ačkoli podivným. Však na myšli v první řadě na sebe. Nejvíce jich stárnoucí, zdá se, přijde na myšlenku když v námi jde, že se jeho bohatství rychle mění. Mysleme, zůstávám-li na volno plát, střehněme okovy, sílou je zář! Slyšíte dvanácté tajemný zvuk?

Přijdou či nepřijdou magnáti bohatí? Co má pro národní klopot mezi dámi!
Mazaně se zbytečně pro desátý rozkaz — dárek upustí možná dlaň.
Magnáti bohatí! Čas vás už přísť! Hýbejte hlouběji do plných kas!
Přijďte s tacíčkami, je svět to slyší, pozdě si jak chcete, jen přijďte s ním!
Čas je málo, víte to každý, pozdě se k boku k svobodě Čechů.
Střehněme okovy, střehněme na zvl. — na Vás se lid budem dokat s hlav dech.

* * *

PŘÍSPĚVKY PRO VÁLKOU POSTIŽENÉ KRAJANY.

Celkem odevzdáno Č. N. S.	$117.25
Mimo oznámeno	10.20
Př. John Erenkovi, Claire City, So. Dak.	.50
Př. Františka Hendrychová, Gracevile, Mont. ..	.50
Jos. a Anna Jarešovy, Witten, So. Dak.	1.00
Odevzdáno ve schůzi, dne 2. února Č. N. S.	$ 12.20

* * *

VŠUDE SAMÝ BOJ!

Jako že staré vlasti, tak též i zde, v této naší nové vlasti, vede se jen samý boj.

V Evropě bojují proti sobě národy a zde bojujeme proti bojujícím, proti nativismu a rozpínavosti Němců a proti rozpínavosti ve svých vlastních obchodních zájmech a vůbec všude se jeví zápas odpor, samý boj! Čím dál, tím více se stávají poměry naše komplikovanější a zmatenější, a tudíž máme všem nezbývá nic jiného, nežli bojovati, nadále u existenci svou a to tak dlouho, až se poměry zase zlepší, anebo třeba zimají?

A nám Čechům připadá velký úkol v boje tomto. A proto jest záhodno napnouti veškeré síly, tak abychom z boje tohoto vyšli, neli vítězi, tož alespoň čestně abychom nemuseli někdy se před světem zpovídati ze své vlečnosti a litovati, že jsme propásli vhodnou dobu ku vymanění se z drápů, kteréž nás byly po staletí své ruky.

I na nás matkách českých ale v této zemi je, abychom přičinily každé ruku k činu, dle své mohly. Tam ve staré vlasti matky obětovaly své muže a syny a naší svojí povinností jest, obětovati a třeba nějaký ten haléř pro spásu českého národa. Což jest to a porovnání s obětmi, jichž přinášejí matky ve staré vlasti. Bojují-li muži tam, toť jest naší povinností jim býti v boji napomocny. Zvítězili v boji, bude to i naše chlouba! A padnou-li, toť bude alespoň naše svědomí čisté, že jsme konali, co bylo v naší moci a jak se na zdárné syny a dcery Čechie patří a sluší.

* * *

LAKOMSTVÍ A MARNOTRATNOST

Co jest horším zlem — lakomství nebo marnotratnost? Myslím, že není jedno lepší druhého.

Pramen obého byl snad dobrým. Lakomství, spořivost, marnotratnost, štědrost a u obojího jest nejvzácnější i konec podobný. Marnotratník i lakomec umírá na slámě. Není této fráze jen, nýbrž bohužel příliš často smutnou pravdou. A život — předcházející tento konec? Starosti má jeden, starosti má druhý, tento pomýšlí jeho jmění nikdy nevystačuje, jelikož dříve nebo později prostředky k životu marnivému dojdou, mnohdy protože nikdy nemá dosti, ale vždy vrásčité obavy, nedůvěru a strach před ztrátou nastřádaného.

Kdesi učinil velmi trefné přirovnání. Pravil: "Lakomec hromadí peníze a statky bezúčelně a marnotratník má neužitečný požitek ze svého." Lakomec může ale nechce, marnotratník by rád ale nemůže, dělá si přátely již horší jsou protivníků. Onoho mají touha stále přijíti dále, toho to štěstí, že už je tak daleko.

Není tomu tak? K jakému cíli směřuje hrabivost? Zanechat svému, totiž svým dědicům co možná nejvíce? Ó ne! To by bylo ještě cílem, ačkoli podivným. Však na myšli v první řadě na sebe. Nejvíce jich stárnoucí, zdá se, přijde na myšlenku když v námi jde, že se jeho bohatství rychle mění. Mysleme, zůstávám-li na volno plát, střehněme okovy, sílou je zář! Slyšíte dvanácté tajemný zvuk?

AFORISMMY CARMEN SYLVY.

* Povinnost nemračí se lecla na toho, kdo se jí vyhýbá, kdežto ti smívá se tomu vstříc, jenž ji chutě sleduje.

* Pokojné svědomí očkává o samotě, kdežto duše vinníka září se v ní jak v osamělém vězení.

* Byli bychom shovívavější naproti bližním svým, kdybychom jejich poklesky vykládali si za následek choroby duševní.

* Pravý cit daleko více čechtí básníka, než obrazotvornost sebe zpravdivější.

* Zakládáme si více na dobytém uznání, než na vlastním nadání; uznáním ale dosáhnem pouze jistého stupně, kdežto nadáním nad ostatní se můžeme povznésti.

* Lid podobá se moři: jeť nás nese, buď podbízejíc podle toho, jak vítr zavěje.

* * *

Anna Jarešová, Witten, So. Dak., 20. ledna 1917. — Ctěná paní pořadatelko "Ženské Hlídky"! Obvolím si vám sdělit, že velice ráda prostou si dopisy od našich dopisovatelek, samotné ale se mně do psaní nechce. Myslím však, že takových jest nás více, které rady čteme, nežli píšeme. Nemůže-li však ale každá takto jednati, jak by zajisté mnoho dopisu v "Ž. H." nebylo — že ano? Jest tomu již bez mála 27 roku, co jsem do této nové vlasti přijela, přes to ale a dráhu české naše staré vlasti ráda tam mi na myšli a vzpomínám právě nyní, jak ten český lid musí tam zkoušet a to pro nic a za nic — zcela nevinně. Jen ona válka, ta hrůza národů! Ubohý lidé! Když jsme tehdy s mým manželem do této země ujížděli, ani jsme si nevzpomněli, že by mohla taková podívaná na naší vlast přijít. Můj manžel byl tehdy též odveden a měl k vojsku narukovat. On sice rukoval, ale sem do této země. Však kdyby tam byl zůstal, zajisté by nyní tomu nebyl, ač nám již pátý krížek na zádech narostá. Za těch 27 roku našeho zde pobytu jsme ledacos prodělali — skoro pul Ameriky jsme jezdili, v Chicagu jsme bydleli 11 let, pak jsme jeli do Wisconsin a odtud zase zpět do Chicaga. Potom do Arkansasu, odtud do Missouri, až konečně jsme se dostali sem do okresu Tripp v South Dakotě. V Chicagu se nám dařilo sice dobře, ale touha po farmě mého manžela přemohla, ačkoliv já jsem mnoho chuti neměla. Ne ani ale si myslím, že bych v tom velkoměstě nepřivykla. Vždyť tomu, že jsem se tam nenapracovala tolik jako nyní na farmě. Není to nic platné, neboť pohled na ty dlouhé a veškerého hospodářské zvířectvo působí radost a zvláště je li všeho hezký houfek. Když jsme do této krajiny přijeli, zajisté že jsme neměli na různých ustlánu, neboť na holé prkně, téměř bez peněz a s pul tuctem dětí nebylo žádná maličkost, ještě pár kraviček nás užívit nemohlo a koně, jež jsme si přivezli, nám zůstali nejspíše nechtěli asi na těch holých prerijích býti. Však nyní už nelitujeme, že jsme se odtud dostat nemohli, neboť to putování po Americe se nevyplácí a vezme-li vždy nějaký čas, než se rodina zase zasadí a když pak se opět jinam stěhuje, tu zase všecko se ztratí. Jsme se nyní osm roků a, abych pravdu řekla, vede se nám dobře. Děti dorostly — chlapci jsou velcí a děvčata též, tak že práce jde, jak se říká — od fleku. Vlastníme nyní 480 akrů pozemku a z jara manžel zamýšlí na půl sekci postavit za $2,000 staveb, pak-li se mu totiž jeho plán nepokazí, anebo jinak se nerozhodne — nu, nevím. Doufám, že vás tam též navštíví, krmíme totiž kára volků, které dovezo do trhu do Omahy a při té příležitosti se na vás také přijde podívat. Pokud poslední úrody se týče, tu musím sdělit, že byla dosti dobrá; pšenice sypala od 8 do 30 bušlů po akru; kukuřice kolem 20 bušlů. My jsme nasázeli přes 2000 bušlů pšenice a také asi tolik kukuřice jsme sklidili, tak že máme dost čím krmit. Sena jsme nadělali asi 150 tun; však toho také padne, neboť 110 kusů hovězího dobytka a 28 koní již něco spotřebují, vzdor tomu, že se skoro stále při tom pase. — Manžel mi povídá — Nu, když už tedy píšeš, pošli jim také předplatné, jež snad už vyjde, aby po případě časopis nezastavili. Přikládám tudíž poukázku na obnovení předplatného a zároveň 50c za sebe a 50 centů za manžela ve prospěch sirotků v Čechách. Konečně všecky srdečně vás zdravím!

Ctěná přítelkyně! Těší nás, že jste si dopisem též vzpomněla na náš list, a těšilo by nás, kdybyste častěji podala zprávy z vašeho okolí. Přijměte vřelý dík za předplatné, jakož i za příspěvek pro ubohé krajany. Budeme se těšiti na návštěvu pana Jareše. Adresaa pana J. Em. Kroupy jest: 1113 South 9th Str. Srdečně zdraví celou vaši čtenou rodinu —

Pořadatelka.

* * *

Františka Hendrychová, Gracevile, Mont., 25. ledna 1917. — Ctěná paní pořadatelko "Ženské Hlídky"! Přicházím též s několika řádky a zároveň přikládám předplatné; odmeškáte, že jsme se poněkud opozdili. Však již několikráte jsem sedla, že budu psát, vždy ale něco se nahodilo, že jsem pak dobrý svůj úmysl neuskutečnila. Mimo to také jsem z těch, jež raději čtou, nežli píší a pak se domnívám, že nemusím svůj dopis tak sestavit, jako některé dopisovatelky. Také od mých drahých jsme již tak nedostali žádné zprávy, tak že někdy jsem z toho až zamyšlená. Pokud se týče loňské úrody, tu musím sdělit, že byla zde dosti dobrá, tak že byli jsme i my s ní uspokojeni.

Musím se též zmínit, že jsme měli loni dvě návštěvy z Nebrasky. Právě když jsme sekali pšenici, tu nás překvapili naši přátelé Kottasovi z Denton a zároveň s nimi přijel pan Anton Kotlas z Milligan, Nebr., bratr p. W. J. Kottase z Denton, a též decera Mamie Chackova z Milligan. Po druhé milou svoji návštěvou překvapili nás v září, kdy opět přijel p. James Kotlas s manželkou od Denton a s nimi pan Ladislav Uhrovčík s rodinou z Nebrasky tak že jsme se přece s prateli potěsili. Když zde byli podruhé, tu jsem svému manželi povídala, že je vezmeme k nám a také jsme jeli. Jest to však radostná vesta, když musí člověk jíti pro většinou pěší. Já a paní Uhrovčíková jsme se bály a proto jsme s vozu sestoupily, hnedž nad strání. Kdežto paní Kottasová se nám smála, že o to nepůjde, chytila se mého manžela a pravila, když se Venca nebojí, ja též ne. A tak jeli až dolů, jak ale se nám zpět smála, že už nyní boli nohy. Na této cestě paní Uhrovčíková stále litovala, že sebou nevzali fotografický aparát. Divili se též jakou máme zahrádku krásnou, v Nebrasce že pro všechnu nemáme. My jsme v loni prodali zelí za $12 — po celém létě sezalo, snad jsme si ho málo sázely. Brambor jsme vybrali pramálo a tak můžeme dělat bramborové specialisty se zelím.

Počasí příznivým dobu mezi žněmi hezky dnes přešlo, hnedž ale to zmizelo. Tak že musíme míti hodlivý pozor, abychom si nějakou boulí nezpůsobili. Přijměte sdělení moje paní pořadatelko, jakož i všechny čtenářky, srdečný pozdrav! K dopisu přikládám předplatné a zároveň do sbírky v "Ženské Hlídce" 50c. Na konec pak přeji všem příznivcům mnoho štěstí a zdraví v tomto novém roce.

Ctěná přítelkyně! Přijměte vřelý dík za zásilku, jakož i za příspěvek pro ubohé krajany. Též i já vám přeji v tomto roce zdraví a štěstí a bude nás všecky těšiti, když si zase brzy dopíšem na naší "Ženskou Hlídku" vzpomenete.

Pořadatelka.

* * *

Marie Burešová, South Side, Omaha, Neb., 1. února 1917. — Ctěná pořadatelko a ctění čtenářky, přijměte můj pozdrav! Co pak, že máme tu naši Hlídku tak málo zastoupenou? Co děláte, dopisovatelky? Vždyť teď je nejpříhodnější chvíle — psát do Hlídky! Kuřátka ještě nejsou a zahrádky — ty odpočívají pod tíhou velkého mrazu. Zajisté pěkně pan leden okázal cestu "panu únorovi" a budeli tak celý jako na začátku, to budeme vědět, jak to asi dopadá v zimě na Sibiři. Jenom při vzpomínce, že mám jít krmit prasátka a drůbež, se otřesu, jak se mně to líbí; ale to musím jít několikráte, neb bych to ani pro zimu najednou nemohla nadělat. A tak si myslím, co musí zkusit a zažít radostí ti, kteří jsou v práci po celý den venku. Snad jim to není asi tak obtížné, jako nám, když vylezeme několikráte za den. Také jsem tu měla na návštěvě decera Zabkoyon se třemi dětmi a jak dlouho — jeden den přijela a druhý zase již jela domů. Ten, mužíčkovi se udělalo trochu darebně a tak si myslela, by ho trochu potěšila. Zdali pak jsou také mužíčkové tak obětaví, aby nechali návštěvy a šli obsloužit ženušku? No, toť se ví, že ano! Ale decera nedbala, že je ja; byla ve schůzi spolku Pavla Čechova, a myslela, že uzila dost mezi všema známýma a že bude namatovat na schůzi v South O. maze. Povídala: Vy ženské máte ale tady časy, pořád samé jen schůze — jedna zábavní, druhá dobročinná a zase zvelebovací klub a to jsou poměr jedny a ty samé ženské, ale ne a nemůžeš vzpomenout, jak nás hezky pojmenovala. Já obyčejně si na to hezké nemohu vzpomenout; kdyby to bylo něco nehezkého, snad bych si vzpomněla, neb to víckráte slyším. A potom, jakou pak měla radost z mojí maličkosti; vždyť mně, řekla — Mami, mami, ty se asi začínáš spouštět?! Toť se ví, že jsem byla celá radostí pryč nad její dobrotou. Před několika týdny mně psala: Mami, jak jsem ráda, že náš Jeníček se začíná již pouštět; když padáme prst, už dělá kruličky, to jsem ráda! A tak vidíte, on je maličký, jak pak nemá mít radost ze mne, když se spouštím! Jenže mně by musel dát celou ruku, abych mohla ze ní dělat kreničky. Povídala, jakě ji posílám psaní, chvílku že se při čtení musí smát a zase že musí plakat. Kam bychom přišly, kdybychom se pořád smály, anebo stále plakaly. A tak ať, abych hodně daleko došla, dělám obojí. No, vždyť ona také při se chybně, není tomu dávno, čtu od ní psaní a na konec bylo psáno, posílám ti pro všechny babomu. Prado tak dlouho nepsala, ale nešlo mně to nějak do hlavy. Povídám synovi, podívej se, co to Mary píše o tom babomu. Syn se mne ptá, kde to je? Co pak nemáš číst česky, tam dole! On mně povídá, že asi já nemohu číst, že je to pro všechny "halou!" Věrte, šla jsem se k samému svědu podívat. Ne jinak a ne, než že to byl balon. Ten, vždyť čím nesnězší, tím hůře po něm psaní uvěříte. Jednou mně psala Mami, mám návrh na dobrý ovocný kejk, pošli ti ho udělat, dej pozor, až ho budeš rozbalovat. Dostanu lístek, že mám něco na cestě. Sama jsem neměla kdy tam jít pošlu tam tedy syna a povídám, dej pozor, je to kejk od Mary. Když ale ovoce přivezl taky se mně bylo, co nevidět se mi zvrátí to tak dobře, že pustila takový malý kousek? Opatrně to rozbaluji a hle, mám to bakaninka velikosti kávového talířku a zase to neumím odělat, neb jsem si musela papírek opatrně. Vezmu nůž od řízku vrch a hle v papírku zabalena hedvábná tašička na šátek. No, přijala jsem dárek s radostí zvláště když byla sešitá samé udělaná. Kejk už bych dnes neměla a dárek hudu mít dlouho na památku. Je jsem to měla za něco dobrého k papání. Za to mně ale, když tu teď byla, přivezla ne ovocný, ale také dobrý kejk a že byl dobrý, ani kousek ho nezůstal. Jen posílej hodně často, béřu všechno jako velká voda! — Nemohu si na ten začátek roku naříkat, neboť v samé dobrotě se honím; jeden "kud-tajm" odejde a dva jsou na šňůrce. Onehdy jsem byla se synem u paní Trčové, jež oslavovala svoje 51-leté narozeniny a zase jsme se měli dobře. To nebyl jen kejk, to byly také dobré koláče, na jichž výrobu je paní Trčová pravá umělkyně. Musela jsem mít moc papíru, abych to mohla všechno napsat, co jsme zde měli dobrého. Toť víte, že ani šampaňské nechybělo. Pánové hráli v karty; nevím, jestli o ty láhve, které je bylo ustavičně vidět nosit; ale na nás dámy se také dost dostalo. Hezky jsme se bavily, že se nám ani domů nechtělo. Zvláště, když se venku všichni čerti ženili a my měli jít do toho. Ledůvka byla zrovna o zabití. Cestou povídám: Vašíku, takhle jestli se nedostanem domů. Hoši jestli usnuli a jest zamčeno. Vašík povídá — půjdem zpátky k Trčovým, tam toho je dost až do rána. Ale bylo otevřeno a mimo to oba synové si leželi dole, aby nás spíše slyšeli, až budeme dlouci. Budím je, aby si šli naboru, když tu nejmladší Albín se ptá, jak jsme se dostali dovnitř, že Karel zavřel dveře. Karel to slyšel a povídá, jí jsem nezavíral, neboť jsem myslel, že's ty zavřel. A tak zůstali dole ležet, aby nás slyšeli, až přijdeme domů. A zatím nechali otevřeno — opatrní před zlodějem. Tak, ctění přátelé, musím vás také pozvat, abyste se přišli podívat na toho potrhlého ševce, kterého sehrajo spolek Pavla Čechova, čís. 22, Č. S. P. J. Naše Pavla má zvláštní výběr; posledním divadlo byly "Pražské švadlenky". Snad se na to ještě pamatujete, a potrhlý švec bude asi něco podobného. Jsou to dva kusy — jak švadlenka, tak švec — od jehly a to víte, kdo umí s jehlou zacházet, že dostane významění. Na příště si musíme vyhledat nějakého povedeného krejčíka, neboť se říká, do třetice všeho dobrého, zvláště když to bude od jehly. Tak jen pamatujte na den 11. března a přijďte se seznámit s potrhlým ševcem.

Ctěná přítelkyně! Je tomu skutečně tak — mnohdy máme dopisu v "Ženské Hlídce" na dvě strany, kdežto jindy zase není jich dosti ani na jednu stranu. V posledních týdnech jakási činnost našich dopisovatelek poněkud ochabuje a nelze si toho vysvětlit příčinu. Vyhovujeme každé žádosti a také všem jsme dopisy až posud uveřejňovali. Ovšem, bylli obsah dopisu příliš urážlivý, aneb jeden na úkor zásluhným a zvláště národním podnikům, tehdy učiniti jsme výjimku. Často dovolili jsme výměnu náhledu dopisovatelek i pánu dopisovatelu a tu i v těchto případech, šlo-li to příliš do tuhého a obsah dopisu stával se příliš osobním, byli jsme nuceni uveřejnění podobného dopisu odepříti. Sloupce v této stati míněné, propůjčujeme svým přízivkyním a příznivcům k výměně náhledů, jež zvláště směřují k pokroku. Že mají všecky paní, dívky a zvláště hospodyňky při těžkosti mezi sebou nejen se radu cit, zkušenosti svého života sdělit ale též jedna druhou mě zkoušenou, poučit. Což platí všem též i o panech, kteří také ve našem tisku v této stati něčím hledí k lepšímu přispět. Proto vídám vás všechny hyste neuchýlali a sloupce v této stati ku všemu poučení a pobavení vhodného spůsobem a hojně používali. Vám paní za dopis děkuji a doufám se, že zase v brzku mezi nás nějakým dopisem zavítáte. Srdečně zdraví vás

Pořadatelka.

* * *

Chcete-li, aby karafiáty dvakráte rozkvetly, musíme kvítí jejich a zvadlé listí hned po odkvetnutí odstraňovati. Za něco o pěstování a květu.

ASK FOR AND GET
SKINNER'S
THE HIGHEST QUALITY
EGG NOODLES
24 PAGE RECIPE BOOK FREE
SKINNER MFG. CO., OMAHA, U.S.A.
LARGEST MACARONI FACTORY IN AMERICA